

SALIMA SALIMA

Sirkustaiteilijan tunnustukset

SALIMA PEIPPO & KIMMO RANTANEN

JOHNNY
Kniga

SALIMA PEIPPO & KIMMO RANTANEN

§ALIMA

Sirkustaiteilijan tunnustukset

JOHNNY
Kniga

Copyright © Salima Peippo & Kimmo Rantanen 2021
Graafinen suunnittelu: Taitan / Maria Mitrunen
Kuvaliitteen kuvat Salima Peipon kotialbumista
ellei toisin mainita.

Johnny Kniga Kustannus
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 1259, 00101 Helsinki

ISBN 978-951-0-46834-0

Painettu EU:ssa.

SISÄLLYS

Prologi 7

Tummatukkainen suklaasilmä 11

Kympin tyttö 15

Sirkuskouluun 21

Hengität sä siellä? 28

Räjähteitä ja palavia nesteitä 39

Junalla Moskovaan 50

Venytyskoneessa 57

Koulusta studioon 72

Kävelyä pää alaspäin 79

Ammattilaiseksi 89

Kiertolaisen arkea 96

The show must go on 110

Elefanti kolkuttaa oveen 121

Oharien kesä 133

Olympiakisafilis 138

Kohtalokas PortAventura 144

Talvisirkuksen taikaa	152
Kamelin selästä tangolle	162
Samppanjaa Champagnessa	169
Oma koti ja studio	174
Rankka raskausaika	184
Federations director	191
Paluu Suomeen	202
Kiitokset	221
Lähteitä	223

PROLOGI

NIMENI ON suomalaisittain harvinainen: Salima. Se tarkoittaa onnen suosikkia. Nimeen liittyy uraani viittaava lapsuusmuisto. Äidinisällä oli tapana viedä minut pienenä katsomaan sirkusta. Käynnit ovat jääneet mieleen, sillä sirkus oli kesän jännittävä kohokohta. Tuohon aikaan sirkuksessa sai vielä pitää elefanteja, ja eläinesityksiä oli ylipäättään nykyistä enemmän. Ne viehättivät minua. Muistan, kun kerran lapsia päästettiin ruokkimaan sirkuksen poneja. En saanut mennä, koska olin liian pieni. Olin siitä isommille lapsille kateellinen.

Pellet olivat minusta pelottavia, mutta sirkusmusiikista pidin. Sirkusteltasta muistan popcornin ja sahanpurun tuoksun. Heti kun haistoin ne, tuntui sirkukselta. Kun telta purettiin ja sirkus lähti pois, kentälle jäi puuruista ympyrän muotoinen jälki.

Erityisenä mieleen jäi kerta, kun näin trapetsilla taiteilevan naisen, jolla oli sama nimi kuin minulla. Se tuntui jännittävältä. Olin siihen asti ajatellut, että olen maailman ainoa Salima. En tietenkään ole, mutta en silti ennen tuota esitystä enkä sen jälkeenkään ole tavannut toista Salimaa.

Tuntuu uskomattomalta ajatella, että kaksikymmentäviisi vuotta myöhemmin olin sirkusmaailman tärkeimän vuotuisen tapahtuman, Monte Carlon kansainvälisen sirkusfestivaalin, backstagella valmistautumassa omaan köysinumerooni.

Tiesin, että katsomossa istuivat kaikki, jotka olivat sirkusmaailmassa jotain, ja lisäksi Monacon ruhtinasperhe, joka on koko tapahtuman taustalla.

Tapahtuma televisioitiin, ja juuri ennen kuin minun piti mennä lavalle, kamera työnnettiin melkein kiinni naamaani. Se tuntui ahdistavalta, mutta yritin hymyillä ja näyttää siltä kuin olisin rento ja todella innoissani. Onneksi olen siinä aika hyvä, koska taiteilijan työtä on peittää omat tunteet ja luoda yleisölle illuusio jostakin muusta.

Monte Carlon festivaalille pääsee vain kutsuttuna. Olin esiintynyt jo kymmenen vuotta, mutta en ollut koskaan jännittänyt yhtä paljon kuin odotellessani tuolloin omaa vuoroani. Tiesin, että osaan numeroni, mutta olin silti aivan paniikissa. Olin tilanteen armoilla, mutta toivoin parasta.

Kuuluttaja esitteli minut: La Salima. Oli aika astua estradille. Jännitys purkautui, kun pääsin esiintymään. Kiipesin köydellä, tein tiputuksia ja kävelin kymmenessä metrissä pää alaspäin pujottamalla nilkkani nahkaremmeihin, jotka oli kiinnitetty samaan metallikehikkoon kuin köytenikin.

Kävelytemppeä ei tehnyt samalla tavalla kukaan muu maailmassa, ja minä tein sen jopa ilman turvajeria.

Esitys meni lopulta hyvin. Ei se ehkä ollut elämäni rennoin köysinnumero, mutta se palkittiin silti erikoispalkinnolla. Lisäksi nimeni jäi ikuisiksi ajoiksi Monte Carlon sirkusfestivaalin historiaan.

Matkani Monte Carloon oli kulkenut Moskovan valtiollisen sirkuskoulun ja useiden eurooppalaisten sirkusten kautta. Uralleni on mahtunut tuhansia ajettuja kilometrejä, satoja asuntovaunussa vietettyjä öitä, palelemista telttasirkusten maalattoiden kosteudessa ja hikoilua auringon pätsiksi lämmittämän teltan kuumuudessa, kristallien säihkettä tasokkaassa pariisilais-sirkuksessa, pitkiä työpäiviä huvipuistoesiintyjänä ja paha loukkaantuminen saksalaissirkuksen moottori-pyöränumerossa.

Pääsin esiintymään Porschen, Deutsche Bankin ja monien muiden yritysten tilaisuuksiin, FC Barcelonan kotistadionille ja Tanskan kuninkaallisille. Matkan varrella odotti myös elämäni rakkaus, mikä johti lopulta siihen, että halusin lopettaa jatkuvan kiertämisen ja asettua aloilleni.

Takana oli itkua, naurua, sinnikkyyttä ja määrätietoisuutta, valtavaa halua olla artisti, eikä vain artisti, vaan sirkustaiteilija, jonka nimi itsessään puhuu sirkusmaailman kieltä ja kertoo, että nähtävänä on jotain katsomisen arvoista.

Vaikka tein virheitä ja ura vaati suuria uhrauksia yksityiselämässä, en kadu mitään enkä vaihtaisi päivääkään pois.

TUMMATUKKAINEN SUKLAASILMÄ

SALIMA VOISI OLLA keksitty taiteilijanimi. Siinä on sirkusmaailmaan liittyvää, hiukan ajan patinoimaa salaperäisyyttä. Harvinainen nimi se ei ole, jos miettii siitä vinkkelistä, että Salimaa vastaava miehen nimi Salim on melko tavallinen musliminimi. Kun tutustuu sukuni taustoihin, nimi saa luontevan selityksen. Isän isoisä oli Intiassa šiiamuslimien ismaililaisen haaran kirkon päämies. Hindujen ja muslimien välisten kiistojen seurauksena hän pakeni 1900-luvun taitteessa perheineen Afrikkaan. Isäni syntyi Tansaniassa, mutta sukua asui myös Ugandassa ja Keniassa.

Yhtenä aamuna isän perhe luki sanomalehdestä, että Tansanian valtio on kansallistanut yksityisen omaisuuden. Perheellä oli paljon varallisuutta, rakennuksia ja hotelleja. Perhe menetti, ei nyt ihan yhdessä yössä, mutta kuitenkin kaiken. Koska perheellä ei enää ollut tulevaisuutta Tansaniassa, he pakenivat maasta. Suurin osa suvusta muutti Kanadaan. Isä lähti Englantiin ja sai siellä Englannin passin.

Pakomaat valikoituivat sen mukaan, mihin Intian passilla pääsi. Intian kontaktit Englantiin liittyivät

siirtomaavallan vuosiin, ja myös Kanada oli osa Britti-imperiumia aina vuoden 1931 itsenäistymiseen asti.

Isä tapasi Englannissa suomalaisen naisen ja muutti tämän perässä Suomeen. Isänisä Kanadassa oli sitä mieltä, ettei sellainen suhde käy, koska nainen ei ollut islaminuskoinen. Hän lähetti isän isoveljen puhumaan järkeä isälleni, mutta sillä ei ollut toivottua vaikutusta. Kävi niin, että isä ja hänen veljensä päätyivät naimisiin suomalaisten siskosten kanssa. Siinä vaiheessa isänisä totesi, että ihan sama, ei heille mitään mahda.

Isän liitto päättyi eroon. Uuden avioliiton hän solmi tulevan äitini kanssa. Kansainväliseen taustaani tuli lisää ulottuvuuksia, kun tuore aviopari lähti Kanadaan ajatuksenaan jäädä sinne mahdollisesti pysyvästi. Synnyin tällä matkalla Kanadan Calgaryssa vuonna 1982.

Syystä, jota en tarkkaan tiedä, isä ja äiti päättivät palata takaisin Suomeen. Olin siinä vaiheessa kolmen kuukauden ikäinen. Syntymämaan peruina minulla on Suomen passin lisäksi Kanadan passi. Suomen passi on niin hyvä, etten ole koskaan käyttänyt Kanadan passia. Mutta ne ovat tavallaan kaksi parasta passia maailmassa. Niillä pääsee melkein mihin vain.

Perheemme, johon kuului myös velipuoleni, asettui Suomessa nykyisin Kouvolan kaupunkiin kuuluvaan Valkealan kuntaan. Kanadassa kävin seuraavan ja toistaiseksi ainoan kerran vasta vuonna 2019, silloinkin työn merkeissä. Matkaan ei liittynyt sukulaistapaamisia eikä oikeastaan menneiden muisteluakaan. Isän puolen sukua on Kanadassa paljon, mutta oman elämäni kiireiden takia yhteydenpito on ollut aika vähäistä.

Varhaislapsuudesta minulla ei ole erityisiä muistiku-
via. Olin tullut Suomeen vauvana ja tuntenut aina ole-
vani suomalainen. Perheessä elettiin, kuten suomalaiset
elävät, syötiin maksalaatikkoa ja nakkikeittoa. Juhl-
pyhinä saattoi joskus olla intialaista ruokaa.

Kun olin ala-asteella, isä ja äiti erosivat, mutta ei
siihen liittynyt draamaa. Lapsuus oli onnellista aikaa.
Koulussa nimeni herätti muiden lasten huomion. Sain
sen takia oman osani kiusaamisesta, ja myös siksi, että
olen syntyperäni takia ihonvärittäni hiukan suomalaisia
tummempi. Mitään vakavampaa kiusaamisesta ei seu-
rannut, enkä kokenut varsinaista rasismia.

Pienenä olin tummatukkaisena suklaasilmänä ek-
soottinen ympäristössä, jossa kaikki olivat vaaleita.
Olisin halunnut, että myös minulla olisi ollut vaaleat
hiukset ja siniset silmät. Ihan vain sen takia, kun kaikil-
la muillakin oli, vaikka pitkää tummaa tukkaani ihail-
tiin. Sain siitä kehuja. Tukka oli todella pitkä. Äiti sanoi
aina, että latvat pitää leikata, kun tukka kasvaa niin
pitkäksi, että istun sen päällä. Tukkani ansiosta koin
kuitenkin positiivisena asiana sen, että olin hiukan eri-
lainen. Minut on kasvatettu siihen, että erilaisuus on
rikkaus, ja sitä ajatusta olen kantanut mukani läpi
elämän.

Päiväkotiajalta muistan, kun meillä oli geisha-esitys.
Kaikki muut saivat mustan peruukin, mutta minä en.
Minulle nuttura tehtiin omista hiuksista. Tuntui pa-
halta, kun en saanut jotain, mitä kaikki muut saivat.
Naamiaisiin pukeuduin joskus intialaiseen sariin. Sa-
reja minulla on vieläkin kaapissa. Se on oikeastaan

vain monta metriä pitkä kangas, joka kiedotaan tietyllä tavalla vartalon ympärille. Osaan pukea sarin, mutta en ole niitä käyttänyt. En tunne erityistä läheisyyttä intialaiseen kulttuuriin, vaikka kunnioitan kyllä itämaista tapaa ajatella. Siellä on oltu terveys- ja hyvinvointiasioissa paljon länsimaita edellä. Ajatus siitä, että ihminen on psykofyysinen kokonaisuus, on tullut sieltä vähitellen länsimaihin.

En ole käynyt Intiassa. Sinne pitäisi mennä pitemmäksi aikaa, eikä minulla ole ollut siihen mahdollisuutta. On se kuitenkin listalla. Sukua Intiassa on aika vähän, luulen, että Afrikasta löytyy enemmän. Suomessa minulla on isän aiemmasta avioliitosta kaksitoista vuotta vanhempi veli Amin ja äidin uudesta liitosta kaksitoista vuotta nuorempi sisko Satu.

Nykyisen sukunimeni Peippo sain, kun äiti avioitui uudelleen. On tavallaan hassua, että minulla on äidin uuden miehen sukunimi eikä oman isäni sukunimi Kassam. Äiti perusteli nimivalintaa sillä, että hän ei halunnut, että etu- ja sukunimeni olisivat molemmat ulkomaalaisuuteen viittaavia. En tiedä, oliko kyse rasismien pelosta vai oliko nimi oikeasti joskus aiheuttanut ongelmia.

Aikuisena olen itse nähnyt tilanteita, joissa ulkomaalaisaustaisia on syrjitty pelkän nimen takia työnhakuprosessissa ja asunnon vuokralaisen valinnassa. Siksi ymmärrän äitini logiikan ja halun suojella minua.

KYMPIN TYTTÖ

KOULUSSA OLIN kympin tyttö, hikari. Pidin lukemisesta. Keskiarvo oli aina yli yhdeksän. Yläasteen kävin matikkapainotteisella luokalla. Sen jälkeen pääsin lähiseudun parhaaseen lukioon, ja vielä englanninkieliselle luokalle. Kielivalintaan ei vaikuttanut Englannista Suomeen muuttanut isäni. Meillä puhuttiin kotona suomea.

Vieraasta kielestä huolimatta suoritin lukion kahdeksassa vuodessa. Ihan vain siksi, että se mahdollisuus oli. Tuntui ajanhukalle käyttää lukioon kolme vuotta.

Lukemiseen innoitti ajatus lääkäriopinnoista. Ylioppilaskokeesta saatu yleisarvosana eximia antoi haaveille pontta. Kahden vuoden aherruksesta seurasi, että minulla oli penkkarit ja vanhojen tanssit peräkkäisinä päivinä. Penkkareissa en vielä päässyt kavereiden kanssa baariin. Seuraavan päivän vanhojen tanssien jälkeen pääsin, koska tulin samana päivänä täysi-ikäiseksi.

Lapsuus ja nuoruus eivät kuluneet pelkästään läksyjen tekoon. Olin liikunnallinen, ja vapaa-aikani täyttyi tanssista, koripallosta, suunnistuksesta, kaikesta mahdollisesta liikunnasta. Koripalloa pelasin B-tyttöihin asti, vaikka en ollut siinä kovin hyvä. Lisäksi olin lajiin

liian lyhyt. Tosin lyhyempiäkin pelaajia on nähty jopa Suomen naisten maajoukkueessa. Koripallokentällä tein elämäni kannalta tärkeän havainnon. Olen enemmän yksilöurheilija kuin joukkuepelaaja.

Tanssista tuli rakkain harrastukseni. Sain koripallostelussa heitettyjä koreja enemmän kiksejä siitä, että pystyin ilmaisemaan itseäni tanssimalla. Pidin varsinkin nykytanssista. Taiteen tekeminen oli tärkeä osa elämääni, vaikka ajatus lääkäriopinnoista eli koko ajan taustalla.

Kouvolassa oli tosi innostava ja inspiroiva tanssinopettaja Piia Koskela. Kun Piia lähti tekemään tanssitaiteen maisteriopintoja, hän pyysi minua sijaisekseen vetämään tanssitunteja, myös lukion valinnaista tanssikurssia, vaikka ei minulla ollut opettamiseen koulutusta. Olin sitten lukiossa yhtä aikaa oppilaana ja opettajana. Eihän se ollut kuin tanssikurssi, mutta kuitenkin.

Tanssitaiteessa on omat juttunsa. Vaikka ei tähtäisi klassisen baletin ballerinaksi, on baletti kuitenkin tanssissa kaiken perusta. Olin pienenä harrastanut klassista balettia, mutta se jäi, koska muu tanssiminen kiinnosti enemmän. Palasin balettiin lukioiässä, kun ymmärsin, miten tärkeää se on. Aloin suhtautua baletin opiskeluun hyvin määrätietoisesti. Jatkoin siitä, mihin olin lapsena jäänyt, ja koska olin aloittelija, menin aluksi itseäni nuorempien tunneille. Olin siellä isona elefanttina kymmenvuotiaiden joukossa, mutta en välittänyt. Eikä baletissa iällä ole onneksi sillä tavalla väliä. Pidät vain tangosta kiinni ja yrität tehdä liikkeet mahdollisimman

hyvin. Kevätnäytökseen pääsin sitten esittämään noita-akkaa.

Julkisuuteen, alkuun paikalliseen, nousin osallistuessani 17-vuotiaana Miss Internet -kilpailuun. Olin käynyt Lahdessa mallikurssin, ja sieltä sain sysäyksen ottaa osaa missikisaan. En muista enää tarkasti, mutta varmaan lähetin kilpailuun mallikurssilla otetut kuvat. Pääsin finaaliin, jossa voittajalle oli luvassa tietokone. Se oli kova juttu siihen aikaan, kun ainakaan meillä ei ollut vielä tietokonetta kotona. En sitä sitten kilpailutakaan itselleni saanut.

Miss Internet -kilpailu oli ensimmäinen kerta, kun olin julkisesti muiden kommentoitavana. Kuka tahansa saattoi sanoa minusta mitä tahansa. Olihan se aika raakaa ja pelottavaa olla kaiken kansan arvosteltavana. Tosin nykyään kommentointi olisi luultavasti paljon kovempaa. Pääsääntöisesti muiden ihmisten kommentit eivät ole koskaan vaikuttaneet minuun. Ne ovat valuneet kuin vesi hanhen selästä.

Muistan kuitenkin yhden tapauksen Lahden mallikurssin ajoilta, jolloin kasvoissani oli vielä lapsenpyöreyttä. Minulle sanottiin, että pitäisi laihduttaa muutama kilo, jotta kasvot näyttäisivät paremmilta kuvissa. Se sattui tosi syvästi. Tuntui, että olen läski ja ruma. Itkin koko junamatkan Lahdesta Kouvolaan. Lähelläni istuva mies kysyi, onko minulla kaikki hyvin. Avauduin hänelle ja kerroin, mitä mallikurssilla oli sanottu, ja kysyin, olenko lihava. Mies järkyttyi avautumisestani ja yritti päästä kiusallisesta tilanteesta pois. Kun juna tuli Kouvolaan, olin onnistunut

käsittlemään asian ja päässyt sen yli, enkä aloittanut laihista.

Paikallislehti teki minusta Miss Internet -kisaan liittyvän haastattelun. En puhunut haastattelussa mitään lääkäriopinnoista. Kysymykseen ”Mikä sinusta tulee isona?” vastasin: ”Ehdottomasti ammattitanssija.” Toisessa saman vuoden haastattelussa ilmoitin haaveilevani opinnoista Teatterikorkeakoulun tanssitaiteen linjalla. Ajatus lääkäriopinnoista pysyi silti edelleen mielessä. Ajattelin, että tanssi olisi vain muutaman vuoden juttu.

Tanssin ohella sain kipinän esiintymiseen, kun yläasteissä pääsin Kouvolan teatteriin avustajaksi ja maskeeraajan assistentiksi. Se oli ensimmäinen kosketukseni esittävän taiteen ammattilaiskenttään. Ala alkoi kiehtoa, mutta en tuolloin ajatellut, että minusta oikeasti tulisi esittävän taiteen ammattilainen. Varsinkaan, kun keran harjoituksissa teatterin orkesterin johtaja sanoi suoraan, että sinä voit tässä laulukohtauksessa vain avalla suutasi, kun ei tuo laulu oikein tunnu sujuvan. Jos joi-tain haaveita näyttelemisestä oli edes käynyt mielessä, niin ne karisivat saman tien. Ei tosin käynyt mielessä sekään, että minusta joskus tulisi sirkusalan ihminen. Ei Kouvolassa edes ollut sirkuskoulua, eikä sirkusta voinut siellä silloin muutenkaan harrastaa.

Sirkusuralle johdatti sattuma. Päätin lukion jälkeen pitää väli vuoden. Tiukan lukuputken jälkeen tunsin ansainneeni sen. Oleilu ei kuitenkaan ole minun juttuni. Tarkoitus ei ollut löhöillä sohvalla vaan tanssia sydämen kyllyydestä ennen seuraavan vuoden lääketieteellisen

tiedekunnan pääsykokeita. Hain moneen eri tanssikouluun, muun muassa Teatterikorkean tanssitaiteen laitokselle. Pääsin pääsykokeissa viimeiseen vaiheeseen asti, mikä oli ensikertalaiselta hyvä suoritus. Kolmeen kansanopistotason tanssikouluun minut hyväksyttiin, mutta en lopulta mennyt niistä yhteenkään.

Elämä heittelee, sattuma kuljettaa, tai voi se olla johdatuskin. Opintopaikkoja selatessa silmiin osui Turun ammattikorkeakoulun sirkustaiteen linjan ilmoitus. En tiennyt kyseisestä linjasta mitään. Soitin Turkuun ja kysyin, mitä te siellä oikein teette. He kutsuivat katsomaan kevään oppilasesityksiä, joten matkustin Turkuun. En tiennyt, olivatko esitykset vaikeita tai tekivätkö oppilaat tempunsa hyvin. Yhdessä esityksessä oli tyttö, joka kiipeili kankaalla. Mietin, että vitsi, miksi tanssin maassa, kun voisin tanssia ilmassa. Siinä hetkessä syntyi ajatus sirkustaiteen opinnoista. Siihen liittyi vielä jokin maaginen universumi -juttu, sillä Turkuun oli haku vain joka kolmas vuosi, ja se oli juuri sinä vuonna. Menin pääsykokeisiin, mutta jäin ensimmäiselle varasijalle. Sitten joku valituista perui ja pääsin sisään.

Siinä oli peräkkäin aika monta onnenkantamoista. Jos olisin käyttänyt lukio-opintoihin kahden sijasta normaalit kolme vuotta, haku aika sirkuslinjalle ei olisi osunut lukion päättymiseen. Koska hakeminen oli hetken päähänpisto, en olisi jäänyt odottamaan seuraavaa hakua. Olisin nyt todennäköisesti lääkäri, tai ehkä tanssija, eikä tätä kirjaa kirjoitettaisi, ainakaan sirkustaiteilijan näkövinkkelistä. Väli vuosi, jonka piti sujua tanssien, muuttui sirkustaiteen opiskeluksi.

Välivuosi sitten vähän venyi. Se on vieläkin menossa. Sirkus imaisi minut sisäänsä kokonaan, koska painaudun tekemiini asioihin aina suurella intohimolla. Omasta ja läheisteni mielestä joskus liiankin kokonaisvaltaisesti.

SIRKUSKOULUUN

UUDEN VUOSITUHANNEN alku merkitsi uutta alkua myös minulle. Muutto Turkuun vuoden 2000 syksyllä tarkoitti siirtymistä Kouvolaa isompiin ympyröihin. Kiinnostava sattuma, että elämäni sivusi nyt kahta kaupunkia, joilla on tärkeä paikka suomalaisen sirkuksen historiassa.

Sven Hirn, joka on tutkinut suomalaista sirkushistoriaa, kertoo kirjassaan *Sirkus kiertää Suomea*, että sirkus rantautui Suomeen, kun ranskalaisen taitoratsastajan Jean Lustren seurue järjesti runsaan kuukauden ajan esityksiä Turun Kupittaalla. Ensimmäinen näytös oli 7. heinäkuuta 1802. Yksi ensimmäisistä suomalaissirkuksista oli puolestaan Sirkus Fennia. Sen kotipaikka oli lapsuuden kotikaupunkini Kouvola, joka oli muutenkin kiertävän suomalaisen sirkustoiminnan kiintopiste.

Ensimmäiset suomalaiset sirkustaiteilijat tulivat sen sijaan Oulusta. Veljekset Gustaf ja Alexander Westerlund kiersivät 1800-luvun loppupuolella esittämässä muun muassa akrobatianumeroita ja miekannielentää. Hirnin kirjassa kerrotaan hauska ilmoituksesta, jossa kuvataan Gustaf Westerlundin taitoja: "Mainio raudan

syöjä, joka nielee ihmeellisellä tarkkuudella 24 tuumaa pitkiä rautamiekkvoja.”

Pietarissa esiintyi 1800-luvulla paljon kansainvälisiä sirkuksia, jotka matkasivat sinne Suomen kautta. Yleensä ne pysähtyivät esiintymään Suomessa, monesti myös Turussa. Kiinnostus Pietarissa oli niin suurta, että vuonna 1877 italialainen sirkustaiteilija Gaetano Ciniselli rakennutti kaupunkiin ensimmäisen pelkätään sirkusesityksiä varten suunnitellun kivirakennuksen. Sirkuksen vetovoimasta kertoo paljon se, että ulkomaalainen taiteilija teki Pietariin niin mittavan sijoituksen. Kaupungissa oli kyllä 1800-luvun lopulla jo miljoona asukasta, joten yleisöpohjaa oli riittävästi, ja olihan Pietari Venäjän pääkaupunki vuoteen 1918 asti. Sirkuskaupunkina se pysyi, vaikka pääkaupunkius meni ja nimikin vaihtui. Leningradiksi muuttuneeseen Pietariin avattiin elokuussa 1928 Sirkustaiteen museo, joka taitaa edelleen olla lajinsa ainoa Venäjällä.

Turussa nähtiin muitakin sirkusryhmiä kuin Pietariin matkalla olevia ohikulkijoita. Tietysti kaikkia sirkusryhmiä voi tietyllä tapaa pitää ohikulkijoina. Sirkus oli ja on jatkuvassa liikkeessä, aina matkalla paikasta toiseen.

Turussa sirkusten käynnit noteerattiin paikallisessa lehdistössä. Nuorallatanssiesitystä kuvattiin 1870-luvulla turkulaislehdessä runollisin sanakääntein: ”Elvira-neiti tekee vaikeita keikailija-konsteja hienolla rautalankaköydellä.” Kun siis aloitin sirkuskoulun, liityin yli sata vuotta aiemmin alkaneeseen turkulaiseen sirkusperinteeseen.

KIEHTOVA TOSITARINA UNELMIEN TAVOITTELUSTA JA SUOMALAISNAISEN MATKASTA SIRKUKSEN MAAILMASSA.

Sirkustaiteilija Salima Peippo kiersi Euroopan sirkuksia viisitoista vuotta. Hän koki niin Monte Carlon kansainvälisen sirkusfestivaalin loiston kuin kiertävien telttasirkusten karun arjen. Oppinsa Peippo hankki Venäjän valtiollisessa sirkuskoulussa, jossa spagaatti viimeisteltiin venytyskoneella. Kansainväliseen uraan mahtui uskomattomia käänteitä, ja sen luominen vaati isoja henkilökohtaisia uhrauksia.

Sirkustaiteilijan tunnustukset on kertomus siitä, miten kenestä tahansa voi tulla mitä tahansa, jos vain uskoo itseensä ja on valmis tekemään töitä menestyksen eteen.

